

CZAKÓ GÁBOR

Hazugságmetszet

Magyarország helyzete nem emelhető ki a világból. Ezért ha azt kérdezzük, hogy mi az oka, hogy az úgynevezett rendszerváltásból az lett, ami, s ott tartunk, ahol, meg kell vizsgálnunk, hogy mi a helyzet a bolygón.

* * *

A gonosz, az Antikrisztus páratlan hazugságtechnikákkal dolgozik. Nem hiába nevezi Jézus „a hazugság atyjának.” A hazugságtechnikák persze hülyítéssel is párosodnak: a közoktatás, a közműveltség szintjének folyamatos rontásával, a kultúra, vagyis a közösség és a minőségi művészet fölszámolásával, hogy az istenadta nép helyén kavargó, zakkant, ördögsarkantyúzza tömeg ne tudja, hogy fiú-e vagy lány.

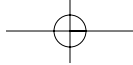
Térjünk korunk alapzatára, a hazugságra

Az átverés két esetben hatásos. Az egyik az észrevehetetlenül pici füllentés, amelyet csúsztatásnak szoktunk nevezni. Parányiséga folytán csusszan át értelmünkön. Amíg a csúsztatás a figyelmetlenségre, a szundikáló értelemre épít, az észbontó hazugság erényeinkre: a jóhiszeműségre, a bizalomra. Az eget rengető koholmány méreteivel és arcátlanságával haladja meg a józan ész, a képzelőerő meg a tisztesség határait: senki nem hiszi, hogy bárki merészselhet ekkorát lódítani. Ezért mondták a régiek: még az Istent is letagadja az égből.

* * *

Nos, Lucifer a legmagasabb ponton kezdte. Az ateizmus föltalálásával, hogy nincs Isten, holott őkelme első kézből értesült a Mindenható létéről. Miután a veszély elsősorban onnan fenyegeti, azt szeretné, hogy rajta kívül senki se tudjon az Üdvözítő Gondviselésről, s illetéknéppen teljesen szolgáltatassa ki magát öneké, hiszen, lám, ő a világ fejedelme, s rajta kívül nincsen úr sehol, amerre a szem ellát. Sem gazdaságban, sem politikában, sem tudományban, de még a bőrünkben sem.

Innentől nehéz mit mondani, mert a hamisságáradat tengere szétáradt napkelettől napnyugatig. Mégis, ha már belevágtunk, akkor folytassuk Adam Smith-szel és az elméletéből született világrengető blóddlivel: az egyéni önzések megtermik a közjót. Tetszenek érteni a logikát? Vajon hány millió hordó ecetből jön össze egy pohár jó bor? *A nemzetek gazdagságának megjelenése* (1776) óta eltelt két és egyharmad évszázad, s megtapasztaltuk, hogy semennyiből. A közgazdász professzorok zsebelik befele a Nobel-díjakat, és kussolnak.

A kölcsönös szolgálatok rendjére épült vallási társadalmat a polgárinak nevezett forradalmak megsemmisítették, és elszabadították az egyéni önzést, ám a közjónak se híre, se hamva, az emberek és a bolygó kizsákmányolása fékevesztett iramban folyik. Immár a korábbi nagy világrabló nemzetek fiai is ismerkednek a szükség-gel, a kisemmizettséggel, a rabsággal, és őket is fenyegeti a gazdaságrák által rongált Föld visszavágása: az ökológiai egyensúly megbomlása, a fölmelegedés, az energiaválság stb. Elemzésünk keserves igazolásaként a világhatalmak rendre elutasítják, hogy a Pénz rovására erőfeszítéseket tegyenek a civilizáció megmentésére. Ez történt napjainkban, 2009 decemberében Koppenhágában az úgynevezett Klímakonferencián.

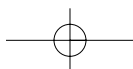
* * *

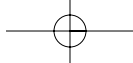
Gazdaságkor működésének alapja a hazugság. „A legutóbbi időkig azt hitte az ember, hogy a földből él. Pontosabban a föld terméséből és az emberi munka gyümölcséből: szánt-vet a téres világban, legeltet, halászik a föld vizeiben, vadászik és gyűjt erdeiben, föltárja a mélység kincseit, és bányássza őket, a terményeket földogozza, mondhatjuk úgy is, hogy újjáteremti őket kapának, autónak, világhálónak.”¹ A legújabb időkig az „őstermelők” fizették az adót, a társadalom többi rétege abból gondoskodott a közigazgatásról, a védelemről, hitéletről, iskoláról stb. Ma az „őstermelő”, a honi iparos és különösen a paraszt, mindenütt „támogatásra” szorul. A javak tényleges urai semmilyen viszonzszolgálatra nem kötelesek, kilétük egyébként is megállapíthatatlan.

Miért?

A gazdasági hazugság igazi neve *értéktelenségi törvény*: minél közelebb áll valaki valamely jószág előállításához, annál kevesebbet keres. Számolja végig bárki a paraszt – gabonakereskedő – gabonatőzsdés – értéktőzsdés sort. A paraszt helyettesíthető cukrásszal, orvossal, mérnökkel, tanítóval, művésszel, bárkivel, aki bármit alkot. A jövedelem minden esetben elvonódik onnan, ahol dolgoznak, s ott csapódik le, ahol a Pénz ül, a Nagy Semmi.

Az értéktelenségi törvény ikertestvére a *semmiségi törvény*: minden a virtualizálódás, lényege szerint a Semmi felé halad. Az emberi, természeti, gazdasági, társadalmi, erkölcsi, tehát az összes valós értékek a gazdaságnak vannak alárendelve, közelebből a Pénznek, ami mindennek² az egyenértékeként szerepel a Gazdaságkorban. Mágikus áru, mivel kívül minden romlik, avul, pusztul, egyedül a Pénz gyarapszik a kamatos kamat jóvoltából. Ily módon behozhatatlan előnyt élvez. „Mindeneket magához vonz” – a Föltámadott Krisztus helyett. A Pénz pedig Semmi, még csak arany sem, hanem a nemzetközi „bankrendszer fizetési ígérete”. Nemcsak akkor semmi, amikor a bankrendszer megszegi ígéretét – miért ne, ha érdeke úgy kívánja? –, hanem alpból is. Ugyanis zsákutca: az egyik végén tarka haláltáncban belejt, becsörög, betombol, bevánszorog az egész civilizáció, a másikon nem jön ki Semmi. A borjúpörkölt másnapra áldott trágyává válik, ámde semekkora összegből nem lesz soha egy csöpp kőolaj, szem búza, de suta versike, félmosoly vagy kecskeboggyó sem.

A Semmi falánksága csillapíthatatlan, akár a galaxisok közepén ülő vagy magában kóborló fekete lyuké,³ ezért állandó növekedésre kényszeríti a technikát, a tudományt, a termelést. A Pénz asztrológiai neve Semmicsillag.⁴ Különlegessége, hogy valamennyi konstelláció hátterében megtalálható, és hatása mindenütt azonos: mindent elnyelni és fényt nem adni.

A versenyből természetes közjó helyett viszály keletkezik: a Pénz a maga javára dönti el a nézeteltéréseket, és sajtója, politikusai által hadat üzen mindenkinek, aki istenségét kétségbe vonja. Az ilyenek neveződnek el terroristának s mindenféle egyéb gazembernek.

* * *

Nézzük meg közelebbről Gazdaságkor néhány további csalafinta alapeszméjét. Szabadság! Ez a gyönyörű szó lobogott a francia forradalmárok zászlaján, milliók haltak meg érte – nem csoda, hogy hívei közé csalta Európa értelmiségének zömét. Olyan remek embereket, mint Byron vagy Petőfi.

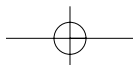
Mi lett a szabadságból? Először is demokrácia. Halihó! Népuralom! Ó be jó! Népuralom?

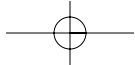
Röczey János élesen rámutat: „Ha a köztársasági elnökömet választhatom, miért nem választhatom a főnökömet?” Azért, mert a lakosság joga csak a politikai függetlenség igazgatására tejed ki. A Pénz érdekkörében a szikrája sem pislál. Ott az ember leginkább a krimik közt válogathat, s maga is csupán egy áru a sok közül. Abban különbözik az íróasztalomtól, hogy folyamatosan terhelhető adóssággal.

Az általános adósrabszolgaság igáját a gazdagok is nyögik, a szegények persze még jobban. A devizahitelek akkor is nőnek, ha a forint árfolyama javul. A legeslegkedvezőbb forintkölcsonnökökkel sem jobb a helyzet. Fiam öt éve fölvettem 500 000 forint diákhitelt. Három éve dolgozik, azóta rendszeresen fizeti, amit a bank kér. Tartozása ma 600 000. Esete hazánkban tömegeket érint. 2009-ben egy milliónál több ember küszködött súlyos adósságokkal, több százezer családot fenyeget a kilakoltatás. 2009 decemberéig 15 ezer családdal már meg is történt. Világszerte ugyanez a helyzet. A mostani világválság a pénzvilágnak soha nem látott nyereséget hozott.

Szabad sajtó? A sajtó a Pénz tulajdona, így a sajtószabadság nem emberi, hanem tőkejog. A Pénz érdeke nem az igazság – ilyen fogalmat nem is ismer –, hanem a bevétel, ezért a sajtó (is) átalakult harácsoló gépezetté. A cikkek vagy műsorok föladata, létoka és célja a reklámhordozás. A tömegkiadványok és tévésatornák kínálatában hol a helye Petőfinek? Ötszáz példányban, saját pénzén persze verselhet Sándorunk, folyóiratok is tengődhetnek nagylelkű adományokból, még Haydn is muzsikálhat az aluljáróban. Persze nem akármit, csak politikailag korrektet. Amelyik szó vagy gondolat nem az, annak kuss. Lehet 4/5-ös többségű, akkor is. A vétket nem független bíróság állapítja meg a hatályos törvények alapján, vagy nem mint hajdan, a vallási korban, Isten földi helytartója, a király küldi a tettest a Bastille-ba egy lettre de cachet-val,⁵ hanem Netuddki.

Demokrácia?

Egyszer valahogy, valahonnan híre kél, hogy ezt vagy azt a szót ezután tilos használni. Például Istent politikailag nem korrekt Úrnak nevezni, s ez pillanatok alatt tovahullámzik a sajtón, s máris nekifognak a tudósok, hogy a feministák szája íze szerint átfogalmazzák a Bibliát. Aztán Isten keveredik rossz hírbe, s ettől kezdve a Hálaadás Ünnepe az amerikaiak nem mondhatják ki, hogy kinek hála-sak, majd a karácsony neveződik át „Fényünneppé”⁶ Oxfordtól San Franciscóig – és így tovább. A „demokratikus” közvéleményben persze föl sem merül jogorvoslat lehetősége. Először is a politikailag korrektet bírálni politikailag nem korrekt, továbbá nincs hatóság, mely a föllebbezést befogadná s elbírálná, sőt, hiánya nem szúr szemet sem honatyának, sem bírónak, sem az alkotmányos rend semmilyen rendű-rangú őrének.

A demokrácia a nép önuralma...

A művészeti szabadság? Példátlan! A műalkotások jó száz esztendeje a műkereskedők és ügynökeik, a kritikusok által tákolt, idényjellegű ipari szabványok – hivatalos nevükön: izmusok – útmutatása szerint gyártódnak. Aki másként veszel, zenél, filmez vagy fest, az nem jut be a piacra. A műbírálók keményen számon kérik az alkotáson az éppen hatályos „ISO paramétereket”, s kiadják vagy megtagadják a bárcát: engedélyezik a „mű” bemutatását a szakmailag = üzletileg jelentős helyeken, fordítását és kiadását mértékadó cégeknél. Természetesen forgalmazásáról is gondoskodnak, meg a vele járó hírverésről, díjazásról, amiről kell – a következő szabvány/izmus kibocsátásáig. Ilyeténképpen a gazdaságkori műpiacon forgolódo termékek elsöprő többsége szellemi tartalom nélküli izé, magyarán giccs. Jól mutatja ezt, hogy a szabványváltások után az előző izmus „művészi eredményei” egy szempillantás alatt suttyannak a kukába. Ily módon a „korszakos művek”, az „ikonok”, a „kánonok” és a hasonló világra szóló csodák érvényessége alig haladja meg a napisajtóét.

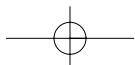
A hangversenytermekből és a diszkókból egyaránt kiűzték a dallamot, az énekelhetőséget, vagyis a személyes bekapcsolódás lehetőségét. A tömegirodalomban/filmben is a Semmi, az emberi, művészi, történeti hitel nélküli fanti uralkodik.⁷

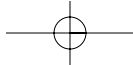
Joggal írta Amanda K. Coomaraswamy, hogy sosem élt még az ember a szépségtől ennyire elhagyatva, mint a XX. században. Közönségesen szólva: a tútláplált fehér ember lelke koplal.

A művészet maradéka ilyen körülmények között lappang. Távolság a „fősodortól”, az idényenként föllobbanó, majd elhamvadó irányzatoktól, a Vásár zajától és fényeitől. Ott, ahová az Antikrisztus lelki birodalmából a Szépség és az Igazság kiszorult. Már keresztény körökben sem hallható, hogy az igazság tesz szabaddá,⁸ s a bűn tesz szolgává.⁹ Az ilyen beszéd ma politikailag nem korrekt.

Ami szabad, az a szabadosság. A száz év előtti összes deviancia polgárjogot nyert, sőt emberi joggá vált. Miután erről már igen sokat írtam,¹⁰ ezúttal csak két csúcshazugságot említek. Mindkettőben ludas a gazdaságkori pantheon másik főistene, a Tudomány.

* * *

A főtebb érintett művészeti szabványok kiagyalója, számon kérője és ítéletvégrehajtója a Tudomány. „Mozdulatlan mozgatója”¹¹ természetesen a műpiac mögött álló Pénz. Mellékes, hogy a Tudomány semlegesnek próbálja föltüntetni magát, sőt olykor egyenesen áldozatnak, hazudik. Miért ne?

Nos, ha bekukkantunk a posztmodern filozófusok és műítészek áltudományos nyelvi labirintusába, amely kétségtelenül „önmaga paródiája”, „puffasztott rizsa”, miszoszofia – a bölcsesség gyűlölete¹² akkor föltárul előttünk a Semmi szentélye. A posztmodern mesterek – Jean-François Lyotard, Michel Foucault, Jacques Derrida, Richard Rorty és honi gatyamosóik – célja az általuk elemzett mű szétszerkesztése.¹³ A módszer egyidős a butasággal. Már a pozitivistá biológus is azt hitte, hogy a rész több az egésznél, ezért szétvagdosta a békát, foszlányait görcsöve alá tette: na, hol van itt az élet? A posztmodern esztéták az alkotást kiszakítják szellemi, nemzeti, nyelvi, történeti, társadalmi közegéből, a minőség köréből, s következik a darabolás, az értelmezés, a jelentés megsemmisítése. A szétcincált maradványokat betuszkolják holmi „diskurzusba”, „narrációk”, „metnarratívák” és hasonlók közé, ahol a „szövegnek” végtelen mínusz egy olvasata lehetséges, a mínusz egy a szerzőé. Az ugyanis „totalitárius” volna, ezért nincs létjogosultsága (Buji 2009). Buji idézi Alan D. Sokal New York-i fizikus tréfáját, aki egy posztmodern szózagyalékot küldött a *Social text* című folyóiratnak, amely azt el is fogadta. Megjelenés után Sokal közölte, hogy mókájával azt kívánta bemutatni, hogy a posztmodernizmus nem tud különbséget tenni értelmes és értelmetlen szöveg között.

Sokal kísérletét sokan, sokféleképpen ismételték meg.

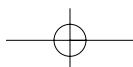
Na és? Egyetlen posztmodern akadémikus sem dőlt a kardjába.

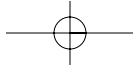
* * *

A Tudomány hatalmas karikatúrát rajzolt önmagáról a gender-ügyben is. Mint öröktől fogva tudjuk, az emberi személy a családban terem. Ott születik szerelemből, ott tanul szeretni, együttműködni, felelősnek lenni, ott alakulnak ki a messze vezető rokonsági szálak, melyek a társadalmat összeszövik. A posztmodern embere a barbi, az egyén, a szétszerkesztett homonida, akinek sem benső minősége, sem isteni célja nincs: ő kívülről vezérelt konzumidióta. Értelme annyi, amennyit értelmezőitől kap.

Az Antikrisztus legfőbb földi ellenfele az istenképmás ember, akinek otthona a család. Ezért folyamatos pergőtűz alatt tartja a személyt is, a családot is. Alapszavakban néhány nagyobb támadás az elmúlt két században – az emlékezet fölfrissítése végett –: liberalizmus, nihilizmus, szabad szerelem, bolsevik és nemzeti szocializmus, kulturális és szexuális forradalom, homoszexuális házasság¹⁴ stb.

A legfrissebb a gender. A szót a „társadalmi nem” jelentéssel ruházták föl, s küldték a harcmezőre. A posztmodern hadiösvényén nyomulók azt állítják, hogy a gender a társadalmi életben fölülírja biológiai nemünket, ráadásul szabadon döntünk arról, hogy az elvileg lehetséges hat nemi szerep közül melyiket öltjük magunkra. Ezt természetesen tudományosan indokolják. Örület? Hogy férfi vagy nő mivoltunk nem társadalmi következmény, hanem Isten férfinak és nőnek

teremtett bennünket, eszerint alakult testalkatunk, kromoszómáink sora, hormonjaink, külső és belső nemi szerveink, lelkünk, művészetünk, gondolkodásunk?

A nemzetinél-családinál is alapvetőbb biológiai mivoltunkban akarnak bennünket megsemmisíteni?

Na és?

A gender mainstreaming politikailag annyira erős, annyira korrekt, hogy már rég benyomult EU-s és magyar kormányzati programokba.¹⁵ Ellene szót emelni immár törvény tiltja Amerikában, s a világ politikai hatalmai mind kiállnak mellette, miközben a gender nyilvánvaló hülyeségéről mélyen hallgatnak a biológusok, az orvosok, a pszichológusok... Egyedül a papok próbálnak tiltakozni, de róluk a fölvilágosodás óta ismeretes, hogy a reakció szekértolói.

* * *

Magyarország ebben a lopakodó világháborúban vergődik. A többi országgal, néppel együtt. Ezért a rendszerváltás, a pártpolitika, a nép, a család, a személy és a lélek kül- és belviszonyai az antikrisztusi idő hazugságaitól kuszáltak, sötétek.

Mi a megoldás?

A megtérés. Az észelvű magyarázat kézenfekvő: az általános világválság, a fon-
tebb jelzett vagy éppen nem is említett bajok közös okra vezetnek vissza: a gazdaságkori fordulatra. Az pedig azonos a Teremtő megtagadásával és a vele való szakítással, az áldozat irányának megfordításával. Ami egy a teremtés „művelésének és őrzésének”¹⁶ elutasításával, azaz a kirablásával, az Antikrisztus kiszolgálásával.

Be kell tehát látnunk, hogy az elmúlt századokban rossz úton jártunk, ezért meg kell fordulnunk. Azonban a józan döntés kevés. Nem azért, mert a szellemileg ellenművelt sokaságot nem lehet, nem is érdemes bekényszeríteni a templomba, hanem azért, mert pusztán észalapon nincs vallás.

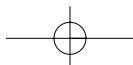
A hitben való gondolkodás egybefogja az agy, a szív és a lélek értelmét.

A megtérés a megfordulás és az istenszerelem föllobbanása a lélekben. A megfordulás, a metanoia rajtunk múlik, személyes döntés. Például, elmondom a Miatyánkot hazugság nélkül. Kezdjük: Mi – őszintén, tudatosan és szívvel beleértve magammal egy közösségbe Batu kánt, Kádárt, a gonosz szomszédot...

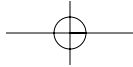
Az istenszerelem lángját a Kegyelem lobbantja föl.

J E G Y Z E T E K

- 1 Cz. G.: Föld, pénz és semmi.
- 2 Nem csak anyagiaknak, de kultúrának, egészségnek, vallásnak, gyermekszülésnek, öregekről való gondolkodásnak – mindennek a kérdése ez: megéri?
- 3 A **fekete lyuk** olyan égitest, amelynek a felszínén a szökési sebesség eléri vagy meghaladja a fénysebesség értékét. Létezésüket az általános relativitáselmélet jósolta meg. Fekete lyuk keletkezik akkor, ha egy véges tömeg a gravitációs összeomlásnak nevezett folyamat során egy kritikus értéknél kisebb térfogatba tömörül össze. Ekkor az anyag összehúzódását okozó gravitációs erő minden más anyagi erőnél nagyobb lesz, s az anyag egyetlen pontba húzódik össze. Ebben a pontban bizonyos fizikai mennyiségek (sűrűség, téridőgörbület) végtelenné válnak (lásd Gravitációs szingularitás).

A szingularitást körülvevő térrészben a gravitáció olyan erős, hogy onnan sem anyag, sem fény nem szabadulhat ki (Wikipédia).

A fekete lyuk tehát láthatatlan, érzékelhetetlen, parányi égitest. Fölmérhetetlen hatására csupán következtetünk a körülötte zajló eseményekből.

- 4 Az emberiség mindenkor vizsgálta az égboltot, s ott a Mennyet látta, a csillagokban a Lét erőit, az isteneket ismerte föl, segítő és rontó hatalmakat. Életét igyekezett hozzájuk igazítani. A véletlennél több, hogy a fekete lyukat, a Semmicsillagot a Gazdaságkor mai túlérétt szakaszában találta meg a tudomány, amikor tulajdonosok csöppnyi, láthatatlan csoportja szippantja magához a Föld javait.

A Semmicsillagot nevezhetjük Pénzcillagnak is, vagy akár Ördögcsillagnak.

Több mint jellemző, hogy a fekete lyukak fölfedezése a Gazdaságkor mai, túlérétt szakaszában történt.

- 5 A közhiedelem szerint ilyen királyi pecsétes paranccsal börtönözték be – ítélet nélkül – a politikailag kellemetlen embereket. A francia forradalom során 1789. július 14-én a fölkelők elfoglalták a Bastille-t, kiszabadították a fogva tartott 7 bűnözőt, a rokkant katonákból álló őrséget lemészárolták. A Pallas lexikon szerint Funck-Brentano (*Séances et travaux de l'Académie des scienc. moral. et pol.*, 1895. május) tagadja, hogy ily lettre de cachet-ék léteztek volna, a Bastille levéltárában legalább egyetlen egy példányt sem sikerült találnia. V.ö. Mirabeau: *Des L. et des prisons d'état* (Páris 1782).

- 6 Lucifer – Fényhordozó...

- 7 Kevesen tudják, hogy Jókai Mór, a legnagyobb magyar *mesemondó* aprólékos gonddal utánajárt regényei helyszíneinek, végigbongészta a krónikákat, és kutatóinak számos hősét sikerült azonosítaniok kortársaival.

Meséink pedig ősvallásunk emlékeit őrzik. Némely apróságok, pl. nevek változtatnak bennük, de világuk, benne az összeütközések és megoldások természetfölötti rendje, erkölcsé, az erények és bűnök viszonya, a beavatás mikéntje, eredménye stb. azonos.

- 8 Jn 8,32.

- 9 Jn 8,34.

- 10 Legutóbb Cz. G.: *Az Antikrisztus és mi*. Bp., 2009, CzSimon könyvek.

- 11 A mozdulatlan mozgató Arisztotelésznél Isten. Esméjét Aquinói Szent Tamás is átvette, majd a középkori skolasztika. Így nevezhetjük az Antikrisztust is, aki rajtunk keresztül cselekszik – megjelöli homlokunkat és jobbunkat, hogy az ő eszméit gondoljuk, az ő tetteit hajtsuk végre.

- 12 Buji Ferenc: *Isten halálától az ember haláláig*. *Ökotáj*, 41–42. szám, 2009. A miszoszofia kifejezést Platónra hivatkozva használja (*Állam*, 546a).

- 13 A módszer nem új.

- 14 Elterjedése hamarosan véget vetne a hajdan keresztény nemzeteknek. Egyrészt mint fogamzásgátló, másrészt az esetleges örökbefogadások nem hoznak létre közösség-szervező rokon kapcsolatokat.

- 15 Lásd az Egészségügyi, valamint a Szociális és Munkaügyi Minisztérium honlapját.

- 16 Ter 2,15.

